

ירتب רבי חייא, בכה ואתגנה, פתח ואמר, (שיר השירים כ) סוב דמה לך דודי לצבוי או לעפר האילים. אטפרה תרעא דפרגודה, לא עיל רבי חייא, זקיף רבי שמעון עינוי ואמר, שמע מינה אתיך רשותא למאן דאיהו אבראי ואנן לנו. קם רבי שמעון, אול אשא מדוּבָתִיה, עד דוכתא דרבי חייא, אמר רבי שמעון, קווטיפא דגהוֹרָא דקליטרא (ס"א רקליטא) לבר, ואנא הכא לנו, אתה אלם פומיה דרבי חייא.

כינון דעאל לנו, מאיך עינוי, ולא זקיף רישיה. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה, קום עבר ידק אפומיה, שלא ידע בהאי, שלא רגיל ביה. קם רבי אלעזר, עבר ידיה אפומיה דרבי חייא, פתח פומיה רבי חייא, ואמר, חמא עינא מה

לשון הקידש

הלבאה האש ממקומה עד מקום רבי חייא. אמר רבי שמעון, ניזוץ אור הקליטה בחוץ, של חפתה ואני באן בפניהם! התאלים פיו של רבי חייא.

כינון שנבנש פנימה, הוריד את עינוי ולא זקוף ראשו. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בןנו, קום העבר ידק על פיו, שלא יורע בזה, שלא רגיל בו. קם רבי אלעזר והעביר ידו על פיו רבי חייא. פתח פיו

והשערים עדין לא הרקני, ומתקני ומאהלי הבושים של ענן, שכעת הוא. לא יצא רבי אלעזר.

ישב רבי חייא, בכה ונאנח. פתח ואמר, סב דמה לך דודי לצבוי או לעפר האילים. נפתח שער הפרגודה, לא נבנש רבי חייא. זקוף רבי שמעון את עינוי ואמר, מזה נשמע שנתנה רשות למשחו בחוץ, ואני בפניהם? קם רבי שמעון.

דְלֹא חֲמִינָא, אַזְדָקָפּ דְלֹא חַשִׁיבָנָא, טַב לְמִימָת
בְאַשָּׁא דְדַהֲבָא טָבָא דְלִיק.

בָאַתֶּר דְשִׁבֵּין זְרִקּוֹן לְכָל עִיר, וְכָל שְׁבִיבָא
וְשְׁבִיבָא, סְלִיק לְתִלְתִּיל מַאֲהָה (דף י"ד ע"ב)
וְשְׁבָעֵין רְתִיכָין. וְכָל רְתִיכָא, אַתְפְּרֵשׂ לְאַלְפָ
אַלְפִין, וְרַבּוֹא רְבָוֹן, עַד דְמַטָּוּ לְעַתִּיק יוֹמִין,
דִּיתִיב עַל בְּרִסְיָא, וּבְרִסְיָא מַזְדַעַצָּא מְגִיה,
לְמַאֲתָנוֹ וְשְׁתִין עַלְמִין.

עַד דְמַטָּא לְאַתֶּר עַדְוָגָא דְצִדִּיקִיא, עַד דְאַשְׁתְּמַע
בְכָל רְקִיעָן, וְכָל עַלְאיָן וְתִתְאַיָּן, וְכָל הַזְּמָנָא
חֲדָא, תְּוֹהֵין וְאָמְרֵין, חֲדֵין הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן
יוֹחָאי, דְהַזָּהָה מְרֻעִישׁ בְלָא, מָאוֹן יְכִיל לְמַיְקָם קְמִיה.
הֵין הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, דְבַשְׁעַתָּא דְפַתָּח
פּוּמִיה לְמַשְׁרֵי לְמַלְעֵי בְאָוְרִיתָא, צִוִּיתֵין לְקַלְיָה,

לשון הקודש

רַבִּי חִיא וְאָמַר, רָאְתָה עַנִּי מַה שָׁלָא
רָאִיתִי הַזְּנַכְּרָתִי שְׁלָא חַשְׁבָּתִי, שְׁטוֹב
לְמוֹת בְּאַשׁ שְׁלָא וְהַזְּבָדֵלָה.
בָמְקוּם שְׁוֹרְקִים שְׁבִיבִי אַשׁ לְכָל עַכָּר,
וְכָל שְׁבִיב וְשְׁבִיב עֹזֶלֶת לְשָׁלַש מְאוֹת
וְשָׁבָעִים מְרַכְּבּוֹת, וְכָל מְרַכְּבָה נְפַרְתָּ
לְאַלְפִים וְרַבּוֹא רְכָבּוֹת, עַד שְׁמַנְיָע
לְעַתִּיק הַיְמִים שְׁיוֹשֵב עַל בְּפַא, וְהַבְּפַא

כֵל בְּרִסְזוֹן וְכֵל רַקְיעֵין וְכֵל רַתִיכִין, וְכֵל אִינְזָן
דֶמְשֶׁבֶחַי לְמִרְיהוֹן.

ליית דפתחין ולית דמסיימין, כלחו משתחין, עד
לא אשתחם (נ"א דלשתחם) בכל רקייעיא דלעילא
וותתא, פטרא. כ"ד מסיים רבוי שמעון למלעי
באורייתא, מאן חמי Shirin, מאן חמי חדותא,
דמשבחין לмерיהון, מאן חמי קלין דאולין בכלחו
רקייעין. אתין כלחו בגיניה דרבוי שמעון, וברעין
ויסגדין קמי דמריהון, סלקין ריחין דבוסמין דעגן,
עד עתיק יומין, וכל האי בגיניה דרבוי שמעון.

פתחה רבוי שמעון פומיה ואמר, שית דרגין נחתו
עמיה דיבעקב למכרים וכל חד וחד עשרה
אלף רבוא. ולקבליהון שית דרגין ליישראל.
ולקבליהון שית דרגין לברסיא דלעילא.

לשון הקידש

מקשייבים לכוון הכל הפסאות וכל הרכיעים? כל
הרכיעים וכל המרכיבות, וכל אותם שמשבחים את רבונם.
אין פותחים ואין מסימים, כל
نمצאים, עד שלא נשמע (יששתם) בכל
הרכיעים של מעלה ושל מטה פתוח פה.
בשםיסים רבוי שמעון לעסק בתורה, מי
רוואה איך שיריהם? מי רוואה איך חדות
שמשבחים לרבות? מי רוואה את

פתחה רבוי שמעון פיו ואמר, שיש דרגות
ירדו עם יעקב למכרים, וכל אחת ואחת
עשרה אלף רבוא. ובננדן שיש דרגות
ליישראל, ובננדן שיש דרגות לפה

וְלֹקֶבֶלְיָהוּן שִׁית דְּרוֹגַן לְכֶרֶסִיא דְּלַתְּתָא. דְּבָתִיב,
(מלכים א', י') שֵׁשׁ מְעֻלוֹת לְבִסָּא. הָדָא הוּא דְּבָתִיב,
(יחזקאל ט"ז) רְבָבָה בְּצָמָה הַשְׁדָה נְתַתִּיךְ וְגוּ, הָרִי שִׁית.
וְלֹקֶבֶלְיָהוּן בְּתִיב, וּבְנִי יִשְׂרָאֵל פָּרוּ וַיִּשְׂרָצּוּ וַיִּרְבוּ
וַיַּעֲצְמוּ וְגוּ.

תְּאֵהוּ, כֹּל חַד וְחַד סְלִיק לְעִשְׂרָה, וְהוּוּ שְׁתִין,
וְאַינְנוּ שְׁתִין גָּבְרִין דְּבָסְחָרִי שְׁכִינָתָא, וְאַינְנוּ
שְׁתִין רְבָבָן, דְּגַפְקָו עַם יִשְׂרָאֵל מְגַלּוֹתָא, וְדַעְאַלְוָה
עַם יַעֲקֹב בְּגַלּוֹתָא.

אמֶר לֵיה ר' חִיאָא, וְהָא הוּ (ס"א ח' פ' ע'נ) שְׁבָעָה,
וְסְלִיקָן לְשְׁבָעַן, אָמֶר לֵיה ר' שְׁמָעוֹן,
שְׁבָעַן לְאוּ מְהַכָּא, וְאֵי סְלִיקָא דְּעַתָּךְ שְׁבָעָה, הָא
בְּתִיב (שמות כ"ה) וְשָׁשָׁה קְנִים יוֹצָאים מַצְדִּיכָה שְׁלָשָׁה
קְנִים מְנוֹרָה וְגוּ. וְקָנָה הָאָחָד הַאֲמַצְעִי לְאוּ

לשון הקודש

הָעָלִיוֹן, וּבְנְגַדְן שֵׁשׁ דְּרָגּוֹת לְבִסָּא שִׁיצְאָו עַם יִשְׂרָאֵל מִן הַגּוֹלָה וְשָׁנְכַנְסָו עַם
שְׁלִמְטָה, שְׁבָתּוֹב שֵׁשׁ מְעֻלוֹת לְבִסָּא. זָהוּ
שְׁבָתּוֹב (יחזקאל ט) רְבָבָה בְּצָמָה הַשְׁדָה
נְתַתִּיךְ וְגוּ. הָרִי שֵׁשׁ. וּבְנְגַדְן בְּתוּב וּבְנִי
יִשְׂרָאֵל פָּרוּ וַיִּשְׂרָצּוּ וַיִּרְבוּ וַיַּעֲצְמוּ וְגוּ.
בָּא רָאת, כֹּל אָחָד וְאָחָד עֹלָה לְעִשְׂרָה,
וְהִיא שְׁשִׁים, וְאַוְתָם שְׁשִׁים גְּבוּרִים
שְׁפָבִיב הַשְׁכִינָת, וְהֵם שְׁשִׁים רְבָבּוֹת

בְּחַשְׁבָּנָא, דְּכַתִּיב, (במדבר ח) **אֶל מַول פָּנֵי הַמְּנוֹרָה יָאִירוּ וְגַו.**

עד דהו יתבי, אמר רבי אלעזר לרבי שמעון אבוי, מה חמא קדרשא בריך הוא, לנחתא ישראל, למצרים בגולותא. אמר ליה חדא שאלה את שאיל, או תריין. אמר ליה תריין. גלוותא למה. ולמצרים למה. אמר ליה תריין אינן ואתחו זו להדר. אמר ליה קום בקיומך בגינך יתקיים לעילא, משמד האי מלאה, אימא ברוי אימא.

פָּתָח וְאָמֵר (שיר השירים ו) **שְׁשִׁים הַמָּה מִלְכּוֹת וְשְׁמֹנוֹנִים פִּילְגְּשִׁים. שְׁשִׁים הַמָּה מִלְכּוֹת, אַיִן גָּבְרִיא דְלֻעִילָא מַחְיָלָא דְגַבּוֹרָא דְאַתָּא חֲדוֹן בְּקַלְיָפִין** (נ"א בגליפין), **דְחִוּתָא קְדִישָׁא דִישְׂרָאֵל. וְשְׁמֹנוֹנִים פִּילְגְּשִׁים, מִמְּנָן בְּגַלְיָפּוּ דְתַחְזּוֹתָיו בְּחַזּוֹרָא** (ס"א בח"ד) **תַּד מִמְּאָה. וְעַלְמֹת אֵין מִסְּפָר, כַּמָּה דְאַתָּה**

לשון הקודש

(במדבר ח) **אֶל מַול פָּנֵי הַמְּנוֹרָה יָאִירוּ וְגַו.** עד שעמדו בשביבם, אמר רבי אלעזר לרבי שמעון אבוי, מה ראה הקדוש ברוך הוא להזכיר את ישראל למצרים בגולות? אמר לו, שאלה אחת אתה שואל, או שתים? אמר לו, שתים. גלות למה, ולמה הוקא למצרים? אמר לו, שתים חן, וחוניות להיות אחת. אמר לו, עמד

אמר (איוב כ"ה) **הייש** מס'ר לגדודי. ועם כל דא כתיב, (שיר השירים ו) **אתה** היא יונתי תפתי את היא לאמה, דא היא שכינה קדישא דנפקא מתריסין (נ"א מתריסר) זיהרא, דזיהרא דגיהר לבלא, ואיה אתكري אמא.

כגונא דא עbid קדשא בריך הוא בא"ע, זרייך לכל עמיין לכל עיבר, ומני עליהן רבբני, הדא הוא דכתיב (דברים ד) אשר חלק ה' אללהיך אתם לכל העמים, וזהו נסיב לחילקיה בגינשתא דישראל, הדא הוא דכתיב, (דברים ל"ב) כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלהתו. וקרא לה אתה היא יונתי תפתי את היא לאמה, דא היא שכינה יקרים, דאשרי ביגיהון, אתה היא ומיזוחת ליה. ראה בנות ויאשרויה, במא דאת אמר (משל ל"א) רבות בנות עשו חיל ואות עליות על בלנה. מלכות ופילגשים

 לשון הקודש

(באחד) אחד ממאה. ועלמות אין מס'ר – עלייהם גודלים, והוא שכותווב (דברים ח) אשר חלק ה' אללהיך אתם לכל העמים. וזהו כתוב, אתה היא יונתי תפתי את היא לאמה. זהה השכינה הקדושה שיזכרת מבعلي המגן (משנים עשה) אורות שוגרים שטמאלרים לבל, והיא נקראת אם (פניה). כמו זה עשה הקדוש ברוך הוא בא"ע, רק את כל העמים לכל עבר, ומה

ויה ללוּה, אלין רבָּבי עמיין דאתפקדו עליהו.

יעוד רזא דמלֵה היא דתנן בעשרה מאמרות נברא העולם, וביד תפצל תלתא אינזון, ועלמא בהו אתררי, (שםות ל"א) בחכמה ובתבוננה ובידעת, ועלמא לא אתררי אלא בגינויון דישראל, ביד בעא לךימא עלא, עבר לאברהם ברזא דחכמה. ליצחק, ברזא דתבוננה. ליעקב ברזא לדעת. ובהאי אתקראי, (משל כי"ד) ובידעת חדרים יפלאו. ובהיא שעתא אשთכלה כל עלא. ומדאתיילדו (דף ט"ו ע"א) ליעקב תריסר שבטים, אשתכלה כלא, בגונא דלעילה.

בד חמא קדשא בריך הוא חדותא סגיאה דהאי עלא תטא, דاشתכלה בגונא דלעילה, אמר, דיילמא חם ושלום יתערבון בשאר עמיין,

לשון הקודש

לא רבות בנות עשו חיל ואת עליית על בלהנה. מלכות ופירנשימים ויהלולה – אלו גדרולי העמים שנפקדו עליהם. יעוד סוד דבר הוו, שניינו, בעשרה מאמרות נברא העולם, וכשתסתכלה הם שלשה, והעולם נברא בהם בחכמה וב התבוננה ובידעת, והעולם לא נברא אלא בשבייל ישראל. בשרצה להעמיד את